

zák. příslušejícímu. Náleželo proto dovolání žalobců, jež se stanoviska § 503 č. 4 c. ř. s. jest odůvodněno, vyhověti, rozsudek změnit a oprávněné žádosti žalobní dáti místo.

Čís. 102.

Byl-li rozsudek doručen k vlastním rukám strany zastoupené advokátem a nikoliv tomuto, není opravný prostředek podaný tímto po uplynutí opravné lhůty, čítané od onoho doručení, opozděn.

Opravný prostředek může strana podati i dříve, než jí bylo soudní rozhodnutí doručeno.

(Rczh. ze dne 26. března 1919, Rv II 91/19.)

Proti rozsudku odvolacího soudu (krajského soudu v Těšíně), který byl doručen podlehravšímu žalobci a nikoliv jeho právnímu zástupci, podal tento, nevyčkav, až bude rozsudek i jemu dodán, dovolání, které došlo k soudu již po uplynutí čtrnáctidenní dovolací lhůty, počítá-li se tato ode dne doručení rozsudku straně samé. Žalovaný namítal proto v dovolací odpovědi, že dovolání jest opozděno, poněvač žalobce zmeškal zákonnou lhůtu k dovolání.

Nejvyšší soud pokládal dovolání to za včasné z těchto

důvodů:

Konaným šetřením vyšlo na jevo, že rozsudek odvolacího soudu byl doručen žalobci samému dne 13. července 1918 a nikoliv jeho právnímu zástupci. Poněvadž jest toto doručení podle § 93 c. ř. s. neplatné, nelze čtrnáctidenní dovolací lhůtu počítati od tohoto dne. Kterého dne byl rozsudek ten dodán žalobcovu zástupci, nedalo se zjistiti, vyšlo jen na jevo, že se tak stalo teprv po podání dovolání tímto. Tím jest vyvrácena námitka, že dovolání jest opozděno, a jelikož nelze zabraňovati straně, by se bránila proti rozsudku dříve, nežli jí byl doručen, nutno dovolání žalobcovo přezkoumati i po stránce věcné.

Čís. 103.

K bezpečnostním opatřením, která jim správními úřady nařízena nebyla, jsou železnice povinny jen tehdy, nestačí-li bezpečnostní opatření nařízená a provedená v určitém případě ani tenkrát, když osoby, jež škodu utrpěly, vynaložily se své strany veškeru pozornost, uloženou jim v § 1297 obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, Rv II 94/19.)

Žalobce, jehož vůz a koně octli se při přejezdu dráhy mezi závorami, které byly s obou stran spuštěny právě, když byl povoz na kolejích a vlak přijížděl, žaloval železniční erár na náhradu škody, kterou utrpěl tím, že

mu přijevším pak vlakem byl jeden kůň zabit a vůz polámán. Zavinění žalovaného shledával v tom, že závory u přejezdu přes koleje byly neosvětleny a pozdě spuštěny, že křížovatka byla se zřetelem na poměry terénu a ruchu tam panujícího nedostatečně hlídána, že zejména tam nebyl ustanoven hlídač a že přístroj ke spouštění závor i se zvonkem nesprávně fungoval. — Oba nižší soudové (zemský a vrchní zemský soud v Brně) zamítli žalobu v podstatě z toho důvodu, že žalovaná dráha se zachovala ve všech těchto směrech podle předpisů uložených jí správními úřady a že stávající ochranná opatření u přejezdů (automatické zvonění předcházející spuštění závor, výstražné poučovací tabulky atd.) stačila i podle § 17 žel. dopr. ř., aby zabránila nehodám, když přecházející neb přejíždějící šetří náležitě pozornosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu.

Důvody:

Nesprávné posouzení právní shledává dovolání v tom, že soud odvolací neprávem má za to, že dráha nebyla povinna k ochraně přejezdu učiniti více, než jí bylo přikázáno. Možno připustiti, že dle § 17 žel. dopr. ř. ze dne 16. listopadu 1851 č. 1 ř. z. z r. 1852, dle něhož mají dráhy používatí prostředků poskytnutých zkušeností a vědou, pokud jsou s hospodářským účelem podniku v rozumném poměru, by se nehodám zabránilo a jim předešlo, pak dle §§ 1297, 1299, 1311 obč. zák. dráhy jsou povinny v případech, kde toho bezpečnost obecnstva a majetku vyžaduje, učiniti i taková opatření bezpečnostní, která jim úřady správními nařízena nebyla. Ovšem může tato povinnost nastati jen tenkrát, když bezpečnostní opatření na základě všeobecných zkušeností nařízená a provedená v jednotlivém případě nedostačují ani tenkrát, když osoby, jež škodu utrpěly, použily se své strany veškeré opatrnosti, kterou na nich dle § 1297 obč. zák. lze žádati. Chce-li žalobce nárok na náhradu škody odůvodniti tím, že dráha opomenula na přejezdu, o nějž jde, učiniti zvláštní opatření bezpečnostní, které jí nařízeno nebylo, musil by dokázati, že, ačkoliv jeho čeledín šetřil při přejíždění kolejí veškeré opatrnosti, zařízení bezpečnostní drahou provedená k odvrácení nebezpečí nedostačovala. Tento důkaz proveden nebyl. Žalobce tvrdil sice, že čeledín, když se k přejezdu blížil, vůbec varovného signálu neslyšel, že, když vůz vjel na koleje, náhle dvakrát neb třikrát zvonky zazvonily, v tomtéž okamžiku závory spadly a vůz uzavřely a že doba nejméně 25 vteřin, která dle předpisu mezi počátkem zvonění a spouštěním závor má uplynouti, nebyla dodržena. Ježto však svědkové uvedených okolností nepotvrdili, nepokládají je nižší soudové za prokázány, naopak vzali za zjištěno, že zvonítko a přístroj na spuštění závor řádně fungovaly. Pokud ale není prokázáno, že bezpečnostní opatření drahou provedená v daném případě k zamezení srážky nestačila přes to, že čeledín se své strany řádné opatrnosti šetřil, nelze dráze přičítati za vinu, že neprovedla opatření dalších, která nařízena nebyla. Nelze tedy mluvit o nesprávném posouzení právním, když žaloba byla zamítnuta. Proto jest také nerozhodno, zdali v jiných případech na onom přejezdu nehody se staly, takže nepřipuštění důkazů o tvrzeních žalobců v tomto směru neopodstatňují důvodu § 503 č. 2 c. ř. s. Slušelo tedy bezdůvodné dovolání zamítnouti.